

Nieuws & inspiratie
Huis-aan-huis

In dit nummer:

- Zomer 2014 1
- Heiligverklaring Paus Johannes XXIII 2
- Pastoraal werk Vincentius 3
- Pastoorsgraf 4
- Van Sacrament naar Caecilia 4
- Uitnodiging 800-850 jaar Berkel-Enschot openluchtmiss 5
- Kerkplein Enschtot verfraaid 6
- Willibrordusputje in Berkel 6
- Lourdesbedevaart 2014 7
- Zestiende-eeuwse Spaanse edelman begraven in Biezenmortel 8
- Seniorenkoor Zangvreugd 9
- Selecteren 10
- Vertrek Harold Vugs uit Kerkbestuur 10
- Biechtgeheim 11
- Het Willebrorduskoor con brio! 12

Johannes XXIII Parochie

Berkel • Enschtot • Biezenmortel • Udenhout

Zomer 2014

De zomermaanden liggen voor ons: even geen werk. Tijd om de dagelijkse beslommeringen en werkzaamheden achter ons te laten. Het is een tijd van rusten en genieten. Wat heerlijk als je na de drukte van het jaar even alles mag én kan loslaten.

Het is vakantie-tijd. Een periode waarin we "afwezig" zijn. Waarin de tijd "vrij" voor ons ligt. Kinderen kunnen het zo raak zeggen: "We hebben vrij!" En de tijd mag even stil staan: geen gevulde agenda. Vrij zijn, niets moet, alles kan. We zoeken in de vakantie vaak het onbekende op; dat gevoel, dat stukje onzekerheid, een beetje avontuur. Het kan ons doen beseffen dat het leven een reis, een avontuur is. Wij zijn allemaal pelgrims op onze levensreis. Niemand weet hoe die reis precies zal gaan. Alleen wie het oude los durft te laten en met een open blik de wereld in kijkt, die komt tot verrassende ontdekkingen.

Wie er op uit trekt, heeft alle tijd om volop te genieten van de schoonheid van de schepping. Heel die rijkdom van Gods schepping maakt stil en dankbaar. Maar het doet ons tevens beseffen dat wij, waar we ook komen, er verantwoordelijk voor zijn om hier met zorg mee om te gaan. Hoe we onze vakantie gaan invullen, dat is aan ons. Voor de één betekent dat: er op uit trekken, op reis gaan. Voor de ander: meer thuis zijn en er een dagje op uit in de eigen omgeving. Of het nu dichtbij of ver weg is, er breekt een tijd aan om andere dingen op te pakken. Met wat meer tijd en ruimte voor het eigen gezin, de familie en de mensen om je heen.

In de parochie is het niet anders. Ook daar liggen veel activiteiten tijdens de zomermaanden stil. De meeste parochiële activiteiten vallen dan ook in de periode van september tot en met juni. Het pastorale werkjaar. En de maanden juli en augustus? Rust, ook voor onze vrijwilligers. De koren repeteren enkele weken niet, werkgroepen vergaderen niet, even geen projecten. Rust. Of misschien rustiger. Want het leven in een parochiegemeenschap gaat altijd door. Maar in deze periode op een lager pitje. Om na de "grote vakantie" met een nieuw pastoraal werkjaar te kunnen beginnen.

Ik wens u, mede namens het pastoraal team, het kerkbestuur en de pastoraatsgroep, een mooie zomer toe waarin we mogen genieten van wat Gods schepping ons biedt. Mooie vergezichten, prachtige reizen, andere mensen ontmoeten, ons verbazen over de natuur, met prachtige dagen en mooie zonsondergangen. En voor wie dicht bij huis blijft, wens ik u een tijd toe van rust, ruimte en genieten zodat u straks voldoende energie heeft om de zaken weer op te pakken.

Pastoor Pieter Scheepers

Heiligverklaring Paus Johannes XXIII

Het gebeurt niet vaak dat een parochie de kans krijgt om de heiligverklaring van haar patroon te vieren. Maar op zondag 27 april 2014 viel ons die zeldzame eer te beurt: ruim negen maanden nadat paus Franciscus het had aangekondigd, werd paus Johannes XXIII, samen met paus Johannes Paulus II, heilig verklaard.

Het pastorale team

Deze gebeurtenis konden we uiteraard niet ongemerkt voorbij laten gaan; sterker nog, het was een goede reden om met de gehele parochie samen te komen en samen te vieren. Opgewarmd door de stralende lentezon trokken de concelebrerende priesters in processie naar de Sint Lambertuskerk. Zij werden begeleid door de gilden die onze parochie rijk is en die op hun paasbest gekleed de vendelgroet brachten. Daar aangekomen vierden we in een volle kerk de tweede zondag van Pasen, opgeluisterd door een koor dat speciaal voor deze viering was samengesteld. Na afloop van de heilige Mis kwamen de vendeliers van het gilde nogmaals in actie, waarna we elkaar konden feliciteren met onze patroonheilige onder het genot van een hapje en een drankje in 't Plein.

Afgaand op de reacties die ik in de week volgend op de viering kreeg, heeft iedereen genoten van deze prachtige viering. Aangezien de feestdag van de heilige paus Johannes XXIII op 11 oktober valt, hebben we in het najaar een goede reden om alles nog eens dunnetjes over te doen.

De keuze voor Johannes XXIII als patroonheilige van onze nieuwe parochie berust uiteraard niet op louter toeval. Het warme en zorgzame karakter van Angelo Roncalli, zoals hij bij geboorte werd genoemd, heeft ertoe geleid dat hij ook wel als 'de goede

Onze parochianen

paus' bekend staat. Hij zal het meest herinnerd worden voor zijn afkondiging van het Tweede Vaticaans Concilie; een bijeen-

Het gilde

komst van alle bisschoppen waarbij werd ingezet op aggiornamento, het bij de tijd brengen van de Kerk. Maar Johannes XXIII was ook lid van de Franciscaanse Derde Orde en streefde ernaar om zijn leven vorm te geven in navolging van de Franciscaanse spiritualiteit waarin naastenliefde centraal staat. Met de keuze voor Johannes XXIII als patroonheilige heeft de nieuwe parochie dus een duidelijk signaal afgegeven voor het soort parochie dat we wensen te zijn: open, gastvrij, en met zorg voor elkaar en voor 'vreemdelingen'. Een parochie die bij de tijd wenst te zijn, en die ramen en deuren opent om de Geest te laten waaien waar zij wil. Maar bovendien hebben we met Johannes XXIII een gezamenlijke patroonheilige. Want hoewel de patroonheiligen van de kerken altijd verbonden blijven met de betreffende torens, is de heilige paus Johannes XXIII patroon van alle parochianen van de nieuwe parochie. Dat hij onze parochie eenheid in diversiteit mag geven!

Alexis Szejnoga

De vendelgroet

De heiligverklaring is leuk voor ons als gemeenschap, maar minder mooi voor onze administratie. Gelukkig voeren we voornamelijk de naam "Johannes XXIII Parochie". Onze volledige naam wijzigt echter in "Rooms Katholieke Parochie Heilige Paus Johannes XXIII". Dat betekent dat alle officiële documenten moeten worden omgezet (bank, notaris, inschrijvingen, aktes, et cetera ...). Veel werk dus voor onze penningmeester. Ook het briefpapier zou moeten wijzigen, maar dat is natuurlijk een onzinnige verkwisting. Het kan dus zijn dat u voorlopig nog enveloppen ontvangt met de oude naam. U snapt nu waarom.

Pastoraal werk Vincentius

Sinds oktober 1999 ben ik werkzaam als pastoraal werker bij Vincentius te Udenhout en ben de opvolger van de bij velen bekende en gewaardeerde rector Merckx. Vincentius, ooit heette dat voluit "Huize Sint Vincentius", is een instelling voor

Theo Bos

mensen met een verstandelijke beperking en is gesticht in 1925 door de "Congregatie Dochters van Maria en Joseph" (vanwege de ligging van het moederhuis te Den Bosch, ook bekend als de "Zusters van de Choorstraat"). Deze Congregatie is in 1820 gesticht door de Bossche pastoor Heeren, geraakt als hij was door de armoede van velen in de stad en de slechte (lees: ontbrekende) zorg voor bij-

Communiceren met je hart

voorbeeld wezen en gehandicapt. Hij organiseerde daarom opvang, scholing en zorg en gaf de zusters als inspiratiebronnen mee: Maria, Joseph (vandaar hun naam!), Johannes (de Evangelist in verband met de Sint Jan en dus niet Johannes de Doper) en Vincentius. Dit een Franse priester (1581 – 1660) die tegen zijn volgelingen zei: "Je verliest er niets bij zusters, wanneer je het gebed of de Eucharistie moet verlaten om naar de armen te gaan, want je gaat naar God als je de armen gaat dienen".

Werken als pastoraal werker in het Vincentius van nu betekent het verlenen van pastorale zorg aan alle cliënten (die dat willen), hun familie, medewerkers en aan vrijwilligers. Momenteel kent Vincentius ongeveer 375 bewoners, die gelukkig niet allemaal een beroep doen op mij. Pastorale zorg omschrijf ik, weleens als de vijf V's: Verdriet, Vreugde, Verzet samen beleven, vieren en delen in Verbondenheid (element van samen) en in Vertrouwen (als vertaling van "geloven"). Dit krijgt bijvoorbeeld vorm in individuele gesprekken, groepsactiviteiten, levensbeschouwelijke ondersteuning en uitvaarten. Verder zijn er natuurlijk de bedevaarten. Elk jaar gaan we naar Meersel-Dreef,

Prinses Carnaval

Scherpenheuvel en eens per zeven jaar naar Lourdes. Dat is steeds weer heel bijzonder. De grote betrokkenheid van de deelnemers en de onderlinge verbonden-

Vieren doe je samen

heid heeft een vergrotend effect op de geloofsbeleving. Ik krijg er elke keer weer kippenvel van.

Het meest zichtbaar wordt de pastorale zorg in de vieringen. Vieringen waarin, in woord en daad, het geloof en leven gevierd wordt op een levendige wijze. Met gelegenheid voor actie, reactie en interactie is het improviseren, waardoor geen viering hetzelfde is. Het is hartverwarmend om de heerlijke eerlijkheid te mogen zien van de bewoners. Gevoel is daarbij belangrijker dan ratio. Veel vieringen worden muzikaal ondersteund door ons eigen bewonerskoor de Sing-Song-Zangers (ze bestaan al bijna 40 jaar!) en soms met koren van elders. Ook mensen van buiten zijn van harte welkom om eens een viering mee te maken.

Theo Bos, pastoraal werker Vincentius (ASVZ- Udenhout)

Door met name de toenemende zorg en personeelskrapte wordt het voor meerdere cliënten, die niet zelfstandig naar de kapel kunnen, steeds moeilijker, soms zelfs onmogelijk, om de vieringen mee te maken. Sinds ruim vier jaar werken we daarom met een groep fantastische kerkvrijwilligers. Zij halen eens per maand op zaterdagavond of zondagochtend de cliënten op bij de woongroepen, begeleiden hen zo nodig tijdens de viering en brengen hen daarna weer terug.

Wij zijn op zoek naar mensen die deze groep willen versterken. Misschien iets voor u? Om ook op deze onderhoudende manier werk te maken van uw geloof en van betrokkenheid voor een ander? Bij de laatste Pinksterviering stelden we ons de vraag: "Waar worden wij blij en sterk van?" Een kerkvrijwilliger antwoordde: "Ik word altijd blij, vrolijk van de vieringen en vooral van de mensen: heerlijk eerlijk en samen genieten!"

Heeft U interesse (om eens een viering bij te wonen) of vragen, neem dan contact op met: Julia Klemans, Coördinator vrijwilligers Vincentius, jklemans@asvz.nl of 06-48131381.

Pastoorsgraf

Het graf van pastoor Bernardus van Rijckevorsel

In het Liber Memoriale van de Sint Wilibrordusparochie van Berkel (-Enschot) staat over pastoor Bernardus van Rijckevorsel geschreven: 'Aan deze pastoor heeft Berkel zowel onder stoffelijk als geestelijk opzicht veel te danken'.

Een stoffelijke herinnering aan deze telg van een van de rijkste families uit de Meierij is zijn grafmonument op het kerkhof van Berkel. Het ligt vlakbij de Calvarieberg, waarvan het kruisbeeld in 1890 is ge-

plaatst. Toen lag pastoor Van Rijckevorsel al een tijdje van zijn eeuwige rust te genieten.

Het rijksmonument

De op 25 juli 1807 in Den Bosch geboren Van Rijckevorsel overleed op 9 november 1886 in Berkel waar hij 34 jaar pastoor is geweest. Hij gebruikte zijn eigen geld om het een en ander te realiseren, waaronder zijn grafmonument, een rijksmonument. Het was deze pastoor die het kerkhof aan heeft laten leggen.

De eerste ter aardebestelling was op 25 juni 1885. Het rijksmonument is in 2001 gerestaureerd, maar is nu al weer toe aan beschermende maatregelen. Verschillende ornamenten zijn verdwenen. Opvallend zijn de kikkers uit het familiewapen van Van Rijckevorsel.

Paul Spapens

De tekst op het graf

Van de redactie

De redactie van de Vierklank is trots op ons mooie parochieblad. Elke keer proberen we de lat weer wat hoger te leggen. Dit jaar heeft drukkerij Elka het mogelijk gemaakt om bij gelijkblijvende kosten de Vierklank fullcolour uit te geven. De Vierklank oogt daarmee veel frisser. Door de samenwerking van Drukkerij Elka en een groot aantal vrijwilligers kunnen we de prijs van de Vierklank laag houden en toch een parochieblad uitgeven van hoge kwaliteit. We hopen dat u het ook mooi vindt en wensen u veel leesplezier.

Redactie Vierklank

Van Sacrament naar Caecilia

Terwijl de kerkklokken van de Sint Caecilia de zondagviering aankondigen, stopt een regio-taxi naast de kerk in Enschoot. Twee dames stappen uit en lopen door de openstaande kerkdeuren naar binnen. Het zijn bekende gezichten en ik realiseer me plotseling dat ze van buiten de parochie moeten komen. Binnengekomen kijk ik zoekend rond en zie beide dames op hun vaste plaatsje in de kerk zitten. "Waarom elke week die rit?", vraag ik me

af. Enkele dagen later vraag ik Pastoor Pieter Scheepers of hij beide dames kent. "Zeker," zegt hij, "zuster Delphine en zuster Walburga uit de Sacramentsparochie." Benieuwd naar de reden van dit buiten parochiaal kerkbezoek bel ik de dames op en wordt ik alleraardigst uitgenodigd voor een bakje koffie.

Ik parkeer mijn auto in de statige Gerard van Swietenstraat en bel bij de dames aan. Zus-

ter Delphine doet open en nodigt me uit om binnen te komen. "Lust u een koekje bij de koffie", vraagt zuster Walburga en we gaan zitten in de knusse huiskamer. Beide dames zijn zusters Franciscanessen van de congregatie uit Oirschot. Ik krijg tijdens de eerste kop koffie een bloemlezing over de geschiedenis van de congregatie. "We zijn beide op dezelfde dag ingetreden", zegt zuster Delphine. Als twee Brabantse meiden kwamen ze

in 1952 in het klooster en hadden eigenlijk geen idee wat hen te wachten stond. "Aanvankelijk waren we slotzusters en ontvingen bezoek achter tralies. In 1963 veranderde alles door het Tweede Vaticaans Concilie van paus Johannes XXIII. Het habijt verdween en we gingen maatschappelijk werk verrichten. De werken van barmhartigheid." En er komen foto's van vroeger op tafel. "Ik ging het onderwijs in en zuster Walburga de verpleging", legt zuster Delphine uit. "Die taak gaf zin aan ons leven", beaamt zuster Walburga. "Het is alleen jammer om te zien dat onze congregatie snel vergrijsd en kleiner wordt."

De tweede kop koffie moet dan eindelijk antwoord geven op de vraag waarmee ik ben gekomen. "Om onze taak te kunnen uitvoeren zijn we hier in Tilburg gaan wonen en gingen ons verbonden voelen met de Sacramentsparochie. We werden actief als vrijwilliger in de parochie. Uit die tijd kennen we ook An Schilder waarover u al eens geschreven heeft in de Vierklank", vertelt zuster Delphine verder. "Soms was het wel vechten hoor. Zeker toen de invloed van Den Bosch groter werd. Uiteindelijk hebben we de strijd verloren en ging in 2005 de kerk dicht." Even is het stil en accepteer ik mijn tweede koekje.

"Dan moet je op zoek naar een nieuw stekje", verzucht zuster Delphine. "En de deurtjeskerk is reuze ongezellig," voegt zuster Walburga toe, "de Heikese kerk, weet u wel?" Ik knik instemmend. "Pieter kende ik

Zuster Delphine en zuster Walburga

al vanuit Geffen," zegt zuster Delphine "een aardige pastoor. Pater van de Drift adviseerde ons om eens in Enschoot te gaan kijken. En daar troffen we een gemeenschap aan die samen kerk wil zijn. Je kunt er iedereen zien en je hoort er thuis. Daar heb ik het gevoel dat ik wat mis als ik niet naar de kerk ben geweest. De preek van pastoor Pieter Scheepers die raakt je, daar kun je wat mee." "De koren zingen er ook zo mooi", verzucht zuster Walburga, "en als ik niet zo oud was, zou ik me aansluiten als vrijwilliger". Ik kijk beide dames aan en voel me spontaan trots

op onze eigen geloofsgemeenschap. "Maar niet altijd hoor!", brengt zuster Delphine me lachend weer met beide benen op de grond. "Natuurlijk hebben we ook onze eigen congregatie in Oirschot en de Catharinenberg in Oisterwijk. Daar gaan we ook graag naar toe om samen te zijn met onze medezusters en ons geloof te belijden. Zeker op feestdagen." Ik toon begrip, maar blijf stiekem wel een beetje trots. En als de regiotaxi stopt naast de kerk, weet ik waarom.

Harold Vugs

Uitnodiging 800-850 jaar Berkel-Enschoot openluchtmis

Berkel-Enschoot viert dit jaar het 800-850 jarig bestaan. De festiviteiten vinden vooral plaats in het weekend van 30 en 31 augustus. Op zaterdag 30 augustus wordt het nieuwe kunstwerk op de rotonde bij de Hotel de Druiventros onthuld en wordt de Duurzaamheidsroute geopend. 's Avonds is er een groots feest met muziek voor jong en oud op het Wilhelminiaplantsoen. En op zondagochtend worden de festiviteiten bekroond met een unieke openluchtmis.

Zondag 31 augustus start de dag om 9.30 uur met een optocht vanaf de Sint Caeciliakerk én de Sint Willibrorduskerk met medewerking van de schuttersgildes Sint Joris / Sint Sebastiaan en Sint Hubertus. De straten waar de optocht doorheen komt zullen feestelijk versierd zijn. De tocht eindigt op het Wilhelminiaplantsoen. Hier begint om 10.00 uur de bijzondere openluchtmis, verzorgd door pastoor Pieter Scheepers. Het wordt

een unieke viering, waaraan ook de kerkkoren meewerken. Dat zijn het gemengd koor en het dameskoor van Caecilia, kerkkoor en gemengd koor Willebrordus, kinderkoor Eigen Wijs en jongerenkoor Pippijn.

Er zullen veel extra zitplaatsen zijn, maar daarnaast is er ook de mogelijkheid plaats te nemen op het gras. Neem gerust een eigen stoeltje of een picknickkleed mee. Nog nooit eerder vond er in Berkel-Enschoot zo een grootse viering plaats. Daarom alleen al is het een bijzonder en mag u dit niet missen. Woorden van bezinning, viering van het leven, zang en inspiratie vormen deze zondagochtend het hoogtepunt van de viering van het 800-850 jarige jubileum in Berkel-Enschoot.

Op zondagmiddag zijn er tussen 13.00 en 19.00 uur historische spellen, optredens op het podium en straattheater. Het weekend

Logo Berkel-Enschoot 800-850

30 en 31 augustus is een van de meest bijzondere momenten van Berkel-Enschoot in 2014. Wij hopen u vooral tijdens de openluchtviering te mogen begroeten.

Elke Trommelen

Kerkplein Enschtot verfraaid

Velen is het al opgevallen. Sinds ruim een jaar staat vóór de Sint Caeciliakerk in Enschtot een fraaie beuk. Enkele weken geleden is daar ook een zitbank omheen geplaatst. Daarmee hebben we weer een echt kerkplein in Enschtot.

Dat was ook de bedoeling van het toenmalige kerkbestuur in Enschtot. Door de brede taxus te verwijderen en te vervangen door een boom, kwam er ruimte voor een boom waaronder en omheen allerlei activiteiten zouden kunnen plaatsvinden. Of gewoon een mooie plek om even uit te rusten. Het resultaat mag er zijn. De beuk (die precies in het verlengde van het middenschip van de kerk is geplaatst) staat prachtig in het groen en de bankjes nodigen uit tot een moment van rust.

Zo'n boom, zo'n plek komt er uiteraard niet zo maar. Ad Vugs, van de kwekerij "Hoogeind Laanbomen" aan de Enschtotsebaan, schonk niet alleen de beuk, maar zorgde ook voor het verwijderen van de taxus en de nieuwe aanplant. De gemeente Tilburg zorgde vervolgens (belangeloos!) voor de aanpassing en het herstel van de bestrating. Harold Vugs schonk de bank om de beuk. Het kerkbestuur is uiteraard erg verguld met het

resultaat. Veel dank aan Ad en Harold en aan de gemeente Tilburg.

Het kerkplein is verfraaid en er nu samen aan werken dat het kerkplein een echte plaats van samenkomst en samenzijn blijft.

Nico Kwantes

Rechts drie generaties Vugs (opa Ad, papa Pieter en kleinzoon Stijn) en links overbuurman Harold Vugs

Willibrordusputje in Berkel

Tussen Berkel en Enschtot bestond een rivaliteit waarvan soms de laatste resten nog te bespeuren zijn in opmerkingen van ouderen. Vanuit deze rivaliteit is er bijvoorbeeld naar gestreefd om de toren van Enschtot mooier

te maken dan die van Berkel. Plagend opmerken tegen oudere inwoners van Enschtot dat ze daar niet in zijn geslaagd, kan ze nog steeds op de kast jagen. Met het Jobwater had Enschtot weer iets anders om zich tegen die van Berkel af te zetten, want daar hadden ze de beschikking over het Willibrorduswater. Deze traditie is veel ouder dan van het Jobwater. In het begin van deze eeuw werd het Willibrorduswater nog geput uit de Willibrordusput, die bij de bouw van de huidige kerk van Berkel is verdwenen. Althans uit het zicht, want deze put bestaat nog wel degelijk en ligt ondergronds tussen de fundamenteën van de middeleeuwse kerk van Berkel en de fundamenteën van de nieuwe. De tegenwoordige kerk van Berkel is in 1910 gebouwd op de plaats van een voorganger uit 1440. Er bestaan foto's waarop de Willibrordusput tegen een muur van de vroegere kerk zichtbaar is. Het water werd aangewend voor zieke kinderen. In het begin van deze eeuw kwam het nog voor dat bij de put kinderen werden gewassen.

bekend luik net buiten de kerk geeft toegang tot een schuin aflopende gang. Het staat buiten kijf dat deze gang speciaal is geconstrueerd om de Willibrordusput op de een of andere manier na de bouw van de nieuwe kerk in ere te houden. Desondanks raakte dit eeuwenoude gebruik vergeten. Er is echter veel voor te zeggen om de put een nieuwe functie te geven, net zoals dat met de bedevaart van Sint Job is gebeurd. Koster F. Hamers daalde naar de put af omdat het hemelwater niet meer goed wegliep. Hij wurmde zich door de gang, ontdekte dat de manshoge put vol water stond en trof verder nog een loden pijp aan die ooit met een handpomp verbonden was geweest. De weg terug naar buiten verliep minder voorspoedig. Zonder hulp van buiten lukte het niet. Helpers lieten een stoel naar beneden zakken. De koster ging daar op staan en liet zich zo naar boven hijsen.

Een bijnaam van Willibrordus is die van 'Bronnenheilige'. Overal waar hij geweest zou zijn zou hij vóór-Christelijke dooppotten gekerstend hebben: een succesvolle manier om de 'heideneën' niet tegen zich in het harnas te jagen door de putten te dempen, maar door ze in stand te houden en er een nieuwe bestemming aan te geven. Brabant telt 27

Geen koster te bekennen

Het Willibrordusputje verstoppt in het groen

heilige putten, die ook naar andere heiligen als Valentinus of Quirinus genoemd kunnen zijn. De meeste zijn genoemd naar Willibrordus. In Midden-Brabant liggen vijf van deze putten, waaronder vier Willibrordusputten in Berkel, Alphen, Diessen en Poppel en de Peerke Dondersput. Net als de put van Berkel is die van Poppel uit het zicht verdwenen. Hij ligt onder de vloer van de sacristie van de kerk. Poppel kent nog wel een Willibrordusbedevaart die speciaal is bestemd voor kinderen. Ouders, ook uit Tilburg, Goirle en Hilvarenbeek gaven hun kinderen water uit de Willibrordusput als ze de Engelse Ziekte hadden of om deze ziekte juist te voorkomen.

Een kind dat klein van stuk blijft, dat niet wil groeien, wordt in het dialect van de dorpen net over de grens nog steeds een 'Poppelaartje' genoemd. Poppel werd een Willibrordusbedevaartplaats nadat de Diessense relieken van deze heilige na de Vrede van Munster over de grens in Poppel in veiligheid waren gebracht. Voorheen bracht men in Diessen zieke kinderen in contact met de relikwieën van Willibrordus. De overblijfselen van de heilige (de pastoor wijst met trots op de zegels die echtheid suggereren) worden daar nog steeds bewaard.

Paul Spapens

Stuiver

Het jochie voor me bij de kassa heeft twee blikjes cola van 52 cent per stuk. "Dat wordt één euro en vijf cent", zegt de caissière. Hij kijkt bedremmeld naar de euro die hij zo stevig in zijn vuistje had geklemd. "Dat is tekort", zegt de caissière, "ga eerst maar huis een stuiver halen." Ik had het jochie natuurlijk vijf cent kunnen geven, maar ik had een beter plan. Net voordat hij naar huis wil rennen, houd ik hem tegen. "Koop één blikje!", zeg ik tegen hem. "Nee, want mijn broertje wil ook een blikje cola." "Vertrouw me maar", zeg ik met een glimlach. Hij zet een blikje op de band. "Dat is vijftig cent", zegt de caissière, die nog niets vermoedt. Ze geeft hem een muntje van vijftig cent als wisselgeld. "Nou kun je ook het tweede blikje kopen", zeg ik. Hij lacht zijn tanden bloot. Daarna moet ik afrekenen. De caissière lacht niet naar me. "Dat is 18,05 euro", zegt ze bits. Ik pak een biljet van 20 euro. "Wil je een stuiver erbij?", vraag ik.

Erwin Witteveen in NRC 15 februari 2014

Lourdesbedevaart 2014

Eind april zijn ongeveer tweeduizend Nederlanders met de trein of het vliegtuig op bedevaart gegaan naar Lourdes. De welkomstviering vond plaats in de Sint Bernadettekerk. Op dat moment merk je pas hoeveel Nederlanders bij elkaar zijn om Lourdes te beleven.

Iedere dag was er de mogelijkheid om een Nederlandstalige eucharistieviering mee te maken. Na de viering op maandag

besloten we met de hele groep een gezellige wandeling door het dorp te maken langs verschillende bezienswaardigheden, waaronder een beeldenmuseum waar van bijna iedere heilige wel een beeld te vinden is. Dit museum bevindt zich op de eerste verdieping, maar dat mocht de pret niet drukken. Met vereende krachten werden rolstoelen naar boven geduwd, zodat iedereen van de beelden kon genieten. 's Avonds was het tijd voor de lichtjesprocessie. Door de regen en de wind was het een sport om je kaars brandend te houden tot het einde van de processie zonder het beschermende papiertje in brand te laten vliegen. Op woensdagochtend was er geen Nederlandse viering maar een internationale mis met ruim tienduizend pelgrims. In een bomvolle ondergrondse kerk werden de lezingen en voorbeden in meerdere talen (Nederlands, Engels, Duits, Frans en Italiaans) voorgelezen. Tussen alle gezamenlijke momenten was er voldoende tijd om te genieten van al het moois dat

het heiligdom en het dorp te bieden heeft en om kaarsjes op te steken.

Devotie aan Maria

Internationale mis in de ondergrondse kerk (Basiliek Sint Pius X ingewijd door paus Johannes XXIII)

Naast alle bedevaartactiviteiten, was er gelukkig ook voldoende tijd om te lachen en te genieten. In Jeanne d'Arc, de stamkroeg van de Nederlandse pelgrims, was de cappuccino overdag even lekker als het biertje en wijntje in de avond. Een mooie plek om zowel je eigen reisgezelschap als pelgrims van andere parochies en bisdommen te treffen.

Kevelaer

Noteert u maar vast in uw agenda. We gaan op zaterdag 20 september weer op bedevaart naar Kevelaer. Er komt meer informatie.

Pastoor Pieter Scheepers

De avonden brachten mooie ontmoetingen, oprechte gesprekken en veel redenen om te lachen. Na een indrukwekkende week was het tijd voor de zendingsviering op de laatste ochtend. Met dank aan de pastoor kreeg deze een klein Johannes XXIII-tintje omdat ik zelf de eerste lezing mocht voorlezen voor alle Nederlandse pelgrims, bisschoppen en priesters. Een bijzondere ervaring om daar te mogen staan voor al die mensen en een prachtige afsluiting van de week. Daarna was het tijd om terug te gaan naar het vliegveld en naar huis te reizen. Maar niet zonder het aansteken van een laatste kaarsje om het wonder van Lourdes te bedanken en nog even extra kracht te geven. En het was de moeite waard, want het sollicitatiegesprek waarvoor ik op de eerste dag in Lourdes werd uitgenodigd, heeft geresulteerd in een

Basiliek van Onze-Lieve-Vrouw van de Onbevleete Ontvangenis

prachtige nieuwe baan. Een echt Lourdeswonder! Voor meer mooie foto's van onze prachtige reis kijkt u op [\[parochie.nl\]\(http://parochie.nl\) onder parochiepublicaties.](http://www.johannesxxiii-</p></div><div data-bbox=)

Yvonne van Boxmeer

Zestiende-eeuwse Spaanse edelman begraven in Biezenmortel

Met de bouw van het Kapucijnenklooster in 1919 werd de basis gelegd voor het kerkdorp Biezenmortel. De Kapucijnen namen de zielenzorg op zich. Om de mensen uit Biezenmortel te kunnen begraven in het dorp waarmee ze zich verbonden voelden werd aansluitend aan de kloostertuin een kerkhof ingericht. Achter op het kerkhof bij de Calvarieberg waren eerder al drie met Biezenmortel verbonden Kapucijnen begraven. Het zijn Heliodorus Kusters, Emilianus van den Berg en Liberatus Boers.

Toen het klooster een andere bestemming kreeg, zijn in mei 1994 de negenendertig op de Pandhoven begraven Kapucijnen overgebracht naar het parochiekerkhof. Jos Scheffers die destijds de administratie voor het kerkhof bijhield, ontwierp een gezamenlijk grafmonument ter nagedachtenis van alle Kapucijnen die in Biezenmortel hadden geleefd en er waren begraven. Bij de inventarisatie van de graven bleek dat twee paters in Biezenmortel waren herbegraven die eerst elders een rustplaats

hadden gevonden. Het ging om broeder Cosmas en broeder Marcellianus

Pater Marcellianus van Brugge was omstreeks 1580 in Brugge geboren en heette in de wereld Joannes Pardo. Hij stamde van vaders zijde uit een belangrijke Brugse familie die zich aan het einde van de vijftiende eeuw vanuit Spanje in Brugge had gevestigd. Zijn moeder behoorde tot de edele Spaanse familie d'Espinosa. De familie Pardo stond bekend als zeer vroom. De familie telde dan ook vele kloosterlingen. Pater Marcellianus was in 1613 de eerste overste geweest van de Kapucijnen in 's-Hertogenbosch. Daarna had hij bijna ononderbroken in diverse kloosters de functie van gardiaan uitgeoefend en was enkele jaren novicemeester geweest en vele jaren definitior, lid van het hoofdbestuur van de provincie. Na 1631 was zijn gezondheid echter zo geknakt, dat hij geen leidende functie meer kon uitoefenen en alleen nog licht werk kon doen. Pater Marcellianus werd in 1633 als missionaris naar 's-Hertogenbosch gezonden. Na de val van 's-Hertogenbosch in september 1629 moesten namelijk alle priesters en mannelijke geestelijken de stad binnen twee maanden verlaten. Enkele geestelijken

Nieuw begraafplaatsreglement

De fusie tot één grote parochie heeft het noodzakelijk gemaakt om ook één begraafplaatsreglement te maken. Elk van de begraafplaatsen had haar eigen reglement met sterke en minder sterke punten. Daarnaast heeft elke begraafplaats ook haar eigen eigenaardigheden. Het was dan ook geen eenvoudige klus, maar intussen is er één begraafplaatsreglement opgesteld dat voor alle vier de begraafplaatsen binnen de Johannes XXIII van toepassing is. Dit nieuwe reglement is op 24 februari 2014 goedgekeurd door het Bisdom 's-Hertogenbosch. De oude begraafplaatsreglementen komen hiermee dan ook te vervallen. Het nieuwe begraafplaatsreglement is verkrijgbaar bij de secretariaten van de Johannes XXIII Parochie.

Patricia Schellekens

trokken zich terug in Vught en bleven, voorlopig met stilzwijgende toelating van de autoriteiten, in de stad hun geestelijke bediening uitoefenen. Pater Marcellianus vond in Den Bosch onderdak bij de weduwe Van Hambrouck en deed dienst bij de zusters Tertiariissen aan de Uilenburg. Het klooster van de zusters grensde aan het gewezen klooster van de Kapucijnen. Hij overleed in Den Bosch op 29 november 1637 en werd begraven voor het hoogaltaar in de kapel van de zusters.

Na bijna driehonderd jaar werd de zielerust van pater Marcellianus verstoord toen in 1929 bij een verbouwing van de kapel de vloer opgebroken werd en men op het graf vlak voor het vroegere hoofdaltaar stuitte. De zerksteen was niet meer aanwezig omdat de zusters die in het verleden

Het verzamelgraf in Biezenmortel

verkocht hadden. In het gemetselde graf van gewone steen werd een geraamte gevonden van een mannelijk lichaam met het hoofd gericht naar het altaar. Het geraamte lag er rustig en regelmatig bij, een bewijs dat aan dit graf nooit geweld is en het lichaam er nog lag zoals het erin was gelegd. Het geraamte werd eerbiedig in een loden kistje verzameld. Omdat de Kapucijnen in 1929 in Den Bosch nog niet over een eigen

begraafplaats beschikten werd het kistje begraven op het kerkhof van het Biezenmortelse Kapucijnenklooster vanwaar het in 1994 werd overgebracht naar het parochiekerkhof om samen met de stoffelijke resten van de andere Kapucijnen in een verzamelgraf te worden herbegraven.

Frank Scheffers in Jaarboek Sprokkels 5 van Heemcentrum 't Schoor

Wapen van de familie Pardo

Seniorenkoor Zangvreugd

Wij, een gezellige actieve groep senioren nog jong van hart en ziel, vormen samen het seniorenkoor van Udenhout. Met heel veel enthousiasme en plezier zingen wij de sterren van de hemel. Het is een gezellig koor met mooie klanken, waar elk lid iedere week weer naar toe gaat met het gevoel: "Ik ga weer lekker zingen vandaag en iedereen is blij dat ik er ook weer ben." Na een repetitie is het een geweldig gevoel als je weer een mooi lied of een mis tot een goed einde

hebt gebracht en ook wanneer je tijdens kerkdiensten andere mensen mee kunt laten genieten. Ons plezier en fijn gevoel van samen iets ten gehore brengen zouden wij graag over willen brengen en delen met nog meer mensen. Daarom nodigen wij iedereen die graag zingt of zingen wil leren om lid te worden van ons koor. Met meer leden zal ons koor alleen maar mooier worden.

Fransje Mutsaers en Jan Klerkx

Onze repetities zijn elke maandagmiddag in De Peppel (Tuinstraat 69 in Udenhout). Voor verdere inlichtingen kunt u contact opnemen met Fransje Mutsaers 073-6564033 of onze dirigent Jan Klerkx 073-6568833. De leden van het Seniorenkoor Zangvreugd nodigen u uit op de koffie tijdens onze repetities.

Gezellig aan de koffie

En dan uit volle borst

Selecteren

Als je op een bruiloft bent of op een ander feestje waar veel mensen door elkaar heen praten, dan wordt een gesprek van man tot man erg moeilijk. Je moet dan al je aandacht vestigen op datgene wat je buurman zegt en je moet al dat andere lawaai niet (willen) horen. Het is wonderlijk dat je dan toch nog aan praten toekomt, want onze oren hebben het vermogen om te selecteren. Ze kunnen uit alle geluiden die ze tegelijkertijd horen, juist datgene uitkiezen wat ze nodig hebben.

Weten te kiezen

Iets anders is het met een gehoorapparaat. Zo'n apparaat kan niet kiezen. Het versterkt alle geluiden even sterk. Ik hoor van mensen nogal eens de klacht dat je met een gehoorapparaat beter niet naar een bruiloft kunt gaan, want je verstaat de ander niet. Door zo'n apparaat hoor je een kakofonie van geluiden, waaruit je niet kunt selecteren. Je kunt maar beter niets horen dan alleen maar een hoop herrie. Dat is weer een vergelijking waard.

Als je de krant leest of je luistert naar de radio of televisie dan hoor je ook allerlei meningen verkondigen. De een zegt: "Godsdienst is uit de tijd." De ander zegt: "De kerk bloeit in andere streken weer helemaal op." De een zegt: "We laten ons kind niet dopen, hij of zij moet later zelf kiezen." Een ander zegt: "We laten ons kind dopen om het geloof mee te geven." De een zegt: "Zondag is de rustdag, supermarkten niet open." De ander zegt: "We hebben een zevendagen economie, dus open." De een zegt: "Geef veel geld aan ontwikkelingswerk." De ander zegt: "Bijna alles wat je geeft, blijft aan de strijkstok hangen."

De juiste keuze vanuit ons christelijk perspectief

Zo kun je doorgaan, ook met vraagstukken op moreel gebied. Je hoort zo vaak tegenstrijdige meningen en uit al die geluiden moet je de juiste weten te kiezen. En gelukkig kunnen we dat ook. We doen dat door ons geloof. Als ons geloof gezond is, dan hoeft niemand ons iets wijs te maken. Dan zullen we uit alle geluiden en meningen toch de juiste kiezen, namelijk vanuit ons christelijk perspectief.

Pastoor J.P.M. Verweij
(parochie van het Heilig Kruis, Raalte)

Vertrek Harold Vugs uit Kerkbestuur

Afgelopen maanden ben ik erg druk geweest met zakelijke verplichtingen. Zo was er een leuke, uitdagende en ook uiterst intensieve opdracht, waarbij ik (te) veel van huis ben geweest. In de korte weekenden ging mijn aandacht vooral uit naar mijn gezin en moest de accu natuurlijk weer worden opgeladen. Dat betekende keuzes maken en helaas bestond daarbij in de afgelopen maanden te weinig ruimte voor werkzaamheden voor onze parochie. Natuurlijk leverde dat aan twee zijden irritaties op. Ik kan mijn functie in het kerkbestuur niet invullen zoals ik dat graag zou willen en anderen wachten op dingen die maar niet komen. Kijkend naar

Harold Vugs

de toekomst zie ik weinig verbetering in deze situatie. Er wachten mij een aantal (erg leuke) zakelijke uitdagingen die om veel aandacht zullen vragen. Ik krijg daarbij het gevoel dat ik de ontwikkeling van onze parochie blokkeer en heb dan ook in overleg met pastoor Pieter Scheepers en Nico Kwantes besloten dat het beter is om mijn functie als lid van het Kerkbestuur neer te leggen.

Ik voel me thuis in de katholieke kerk omdat ik daar de meeste aanknopingspunten vind in mijn zoektocht naar zingeving. Verder draag ik onze geloofsgemeenschap een heel warm hart toe omdat samen kerk zijn mensen dicht bij elkaar brengt. In de afgelopen jaren heb ik dan ook met heel veel plezier geprobeerd om een steentje bij te dragen aan de levensvatbaarheid van die geloofsgemeenschap. Ik heb daarbij genoten van de warmte en het enthousiasme van het pastoraal team, het kerkbestuur, de pastoraatsgroep, alle vrijwilligers en van onze medeparochianen. Het werk is niet af, want de toekomst van onze geloofsgemeenschap ziet er niet heel rooskleurig uit. Ik ben er van overtuigd dat er veel creativiteit nodig is en dat er bereidheid moet bestaan om de gebaande paden

te verlaten. Alleen zo kan het doemscenario van de bisschop worden gekeerd. Dit gevoel bracht twijfels met zich mee bij het nemen van mijn beslissing, maar ik ben me er goed van bewust dat onze geloofsgemeenschap iemand nodig heeft die daar meer tijd en energie in kan steken dan ik.

Ik dank u voor de uiterst plezierige samenwerking in de afgelopen zes jaar en de warmte die ik daarbij mocht vinden. Ik wens u allen nog voor lange tijd een levensvatbare en vitale geloofsgemeenschap toe.

Harold Vugs

Harold Vugs is bijna zes jaar actief geweest als bestuurder van onze parochie. Eerst als secretaris van het bestuur van de Sint Caeciliaparochie en na de fusie als bestuurslid van de nieuwe Johannes XXIII Parochie. In die laatste rol was hij verantwoordelijk voor communicatie en PR. Zijn rol als bestuurder is het best samen te vatten als betrokken, deskundig en toekomstgericht. Een man met passie en visie, die tegelijkertijd ook heel concreet met de praktische zaken aan de slag gaat. Vooral op het terrein van communicatie

heeft hij in de nieuwe parochie veel zaken op gang gebracht en gerealiseerd. Maar als bestuurder richtte hij ook de blik op de toekomst en stimuleerde de discussie over de continuïteit van onze geloofsgemeenschap. Dat gaat hem aan het hart, wat ook duidelijk blijkt uit de toelichting op zijn besluit om als bestuurder te stoppen. Het bestuur dankt Harold zeer voor zijn inzet en kijkt met veel genoegen en waardering terug op het vele verrichte werk en op de hartelijke samenwerking. Het bestuur wenst Harold alle goeds en blijft werken aan de blijvende vitaliteit van onze geloofsgemeenschap zoals hij en vele anderen dat wensen.

*Namens het kerkbestuur,
Nico Kwantes, vice-voorzitter*

Vrijwilligers van de Johannes XXIII Parochie,

Vorig jaar werd voor de eerste keer een dank-je-wel avond georganiseerd voor alle vrijwilligers van de vier toerengroepen van onze nieuwe parochie. Het kerkbestuur heeft ook dit jaar aan een werkgroep gevraagd zo'n avond te organiseren. Alle vrijwilligers krijgen nog een persoonlijke uitnodiging, maar schrijft u de datum vast in uw agenda: vrijdag 17 oktober 2014.

Werkgroep vrijwilligersavond

COLOFON

VIERKLANK is een uitgave van de Johannes XXIII-parochie en wordt verspreid onder alle inwoners van Berkel-Enschot-Udenhout-Biezenmortel én alle voorkeurparochianen die elders wonen.

Het doel van Vierklank is: Een positieve bijdrage leveren aan de levensvatbaarheid van onze geloofsgemeenschap in de vier parochiekernen, zowel nu als in de toekomst.

Mocht u willen reageren op de inhoud of ontvangst van dit blad dan kunt u dit doen via het parochiesecretariaat.

Redactie:

De redactie van Vierklank is samengesteld uit een afvaardiging vanuit alle vier de parochiekernen:

Cees van der Poel (Berkel)

Harold Vugs (Enschot) secretaris

Wim Maarse (Udenhout) eindredactie

Frank Scheffers (Biezenmortel)

Pastoor Pieter Scheepers (pastoraal team) teamleider

Diverse foto's:

Masja Vlaminckx-Roosen

Ontwerp & vormgeving:
Arjan Robben

Drukwerk:

Elka - Tilburg

Johannes XXIII

Biechtgeheim

Laatst zat ik in de wachtkamer van de tandarts. Er lag een stapel tijdschriften uit een leesmap. Een ervan heette: 'Mijn geheim'. Nieuwsgierig bladerde ik het door. Het bleek verhalen te bevatten over frauduleuze transacties, heimelijke seksuele relaties, verzwegen ziektes, oorlog verledens, psychische aandoeningen en andere verborgenheden. Als al die verhalen echt waren, bood het kennelijk een uitlaatklep aan mensen die de druk van hun geheim niet langer konden verdragen.

De katholieke kerk weet hoe zwaar die last kan worden en heeft, uitgaande van Jezus' woorden die Hij tegen zijn apostelen zei: "Aan wie ge de zonden vergeeft, zijn ze vergeven; aan wie ge ze niet vergeeft, zijn ze niet vergeven", het sacrament van de biecht ingesteld (Joh. 20:23). Voor gelovigen – en eigenlijk voor iedereen – is dit een zeer waardevolle instelling die helaas vaak onderschat wordt. Zelf heb ik ervaren dat een biechtgesprek, in vergelijking met een sessie bij een psycholoog en of therapeut, een extra dimensie kan geven, een bevrijdende uitwerking. Het bijzondere hierbij is dat een priester onvoorwaardelijk aan het biechtgeheim gebonden is, op straffe van excommunicatie. Er zijn priesters geweest die hiervoor hun leven gegeven hebben. Een

Oprecht berouw

van hen is Johannes Nepomuk, die door koning Wenceslaus van Bohemen gedwongen werd om te vertellen wat zijn vrouw had gebiecht. Hij weigerde, werd gemarteld en vervolgens van de Praagse Karelsbrug in de Moldau gegooid.

In de negentiende eeuw was de pastoor van Ars een bekende biechtvader. Vanuit het hele land en daarbuiten kwamen mensen naar zijn kleine Franse parochie. Er ging een intense geestelijke kracht van hem uit. Tegenwoordig is Ars een bekend bedevaartsoord. In de tweede wereldoorlog hebben talrijke priesters die door de nazi's in concentratiekampen werden opgesloten hun medegevangenen geholpen door middel van een biecht. De Nederlandse priester Titus Brandsma was een van hen.

Onlangs gingen er in de politiek en media stemmen op om door middel van een wet het biechtgeheim te verbieden in verband met misbruik in de kerk. Echter, na een biecht kan iemand alleen de absolutie krijgen als hij oprecht berouw heeft en bereid is boete te doen. Bij misbruik houdt dat een bekentenis in.

Kort geleden bezocht ik een grote stadskerk. Daar was men bezig twee biechtstoelen te plaatsen. Bij navraag bleken die uit een souterrain gehaald waarin ze in de jaren zeventig van de vorige eeuw waren weggezet. Er is kennelijk weer behoefte aan. Wellicht zullen er geleidelijk aan meer mensen hun drempelvrees overwinnen en de waarde van de biecht gaan (her)ontdekken!

Louise Leneman

Kinderwijsheid

Teun de Brouwer vraagt op een zonnige lentedag: "Mama, is Sinterklaas getrouwd?" Mama antwoordt: "Nee, want Sinterklaas is een bisschop." "Wat is een bisschop?" "Een soort van leidinggevende van de pastoor", antwoordt mama. "Oh!!!!", zegt Teun, "dus Sinterklaas is de baas van pastoor Pieter!"

Opa Wim bouwt samen met zijn kleinzoon een miniatuurdorpje. Natuurlijk komt daar ook een kerkje in. Vraagt opa aan zijn kleinzoon: "Weet je eigenlijk wat ze daar doen?" "Zeker", zegt zijn kleinzoon, "baby's wassen."

Het Willebrorduskoor con brio!

Wie tijdens de zondagse vieringen in de Berkelse kerk ons Willebrorduskoor wel eens beluistert of het koor tijdens zijn wekelijkse repetitie-avond wel eens bezoekt ziet een enthousiaste groep zingende vrouwen en mannen. Maar die ziet ook meteen dat de gemiddelde leeftijd van de ledende laatste jaren aan het oplopen is! Toch wordt er 'con brio' hartstochtelijk, 'met vuur' gezongen!

Samen zingen houdt je jong

leiding van het koor op zich nam, bestond het nog maar uit een vijftal mannen! Maar vanaf die tijd is het koor weer opnieuw gegroeid in ledenaantal en muzikale prestaties. Nieuwe leden, versterking door dames, enthousiaste dirigenten en organisten en een repertoire dat gehoord mag worden.

Je blijft er jong bij! Nieuwe leden, nieuw zangtalent zoeken we ook nu weer; want zoals gezegd, de gemiddelde leeftijd begint toe te nemen. Van uitbreiding of zelfs maar aanvulling is de laatste jaren geen sprake. Dat ligt zeker niet aan de sfeer, de gezelligheid, de onderlinge vriendschap. Dat lees je af aan het gemiddelde langjarige lidmaatschap van de koorleden. Het samen zingen, en dat ook nog onder leiding van Peter van Aerts, een professionele dirigent, houdt je jong! Nu nog wat nieuw bloed als injectie en het blijft nog jaren: 'St. Willebrorduskoor met vuur' - con brio.

Cees van der Poel

Parochiegids

In deze tijd van internet heeft de Johannes XXIII heeft geen papieren parochiegids meer. Alle informatie vindt u op onze website www.johannesxxiiiiparochie.nl. Natuurlijk maakt onze secretarie op uw verzoek graag een afdrukje van de tekst.

Wegwijzer in de Johannes XXIII Parochie

De R.K. Parochie Heilige Paus Johannes XXIII beslaat de parochiekernen Berkel, Enschoot, Udenhout en Biezenmortel en behoort tot het dekenaat Tilburg, één van de 12 dekenaten binnen het bisdom Den Bosch. Het pastorale team bestaat uit pastoor-teamleider P. Scheepers, pastor G. Looyard en pater pater S. van Laarhoven en pastoraalwerker A. Szejnoga. Zij zijn te bereiken via het pastoraal steunpunt.

Website www.johannesxxiiiiparochie.nl

Facebook www.facebook.com/johannes23parochie

Twitter @johannes23p

Bankrekening NL 44 RABO 0170 8812 53
Een bijdrage ter dekking van de kosten wordt op prijs gesteld. O.v.v. publiciteitsfonds J23 via het banknummer hierboven.

Willibrorduskern

Kerkgebouw St. Willibrordstraat 1
Pastoraal steunpunt St. Willibrordstraat 3, 5056 HS Berkel-Enschoot, 013-5331216
Secretariaat geopend op werkdagen van 09.00-12.00 uur
E-mail willebrordus@johannesxxiiiiparochie.nl
Bankrekening NL96 RABO 0106 8041 54
Eucharistieviering zondag 11.00 uur, maandag 19.00 uur en vrijdag 09.30 uur

Caeciliakern

Kerkgebouw Kerkstraat 4
Pastoraal steunpunt Kerkstraat 2, 5056 AC Berkel-Enschoot, 013-5331215
Secretariaat geopend op werkdagen van 09.00-12.30 uur
E-mail caecilia@johannesxxiiiiparochie.nl
Bankrekening NL49 RABO 0106 8040 30
Eucharistieviering zondag 09.30 uur, dinsdag 09.30 uur en donderdag 19.00 uur

Lambertuskern

Kerkgebouw Slimstraat 9
Pastoraal steunpunt Slimstraat 7, 5071 EG Udenhout, 013-5111215
Secretariaat geopend op werkdagen m.u.v. woensdag van 12.30 tot 17.00 uur
E-mail lambertus@johannesxxiiiiparochie.nl
Bankrekening NL50 RABO 0152 0064 00
Eucharistieviering zaterdag 19.00 uur, zondag 10.00 uur, dinsdag 09.00 uur en donderdag 09.00 uur

Josephkern

Kerkgebouw Capucijnenstraat 14
Pastoraal steunpunt Capucijnenstraat 17, 5074 PE Biezenmortel, 013-5111581
Secretariaat via het pastoraal steunpunt
E-mail joseph@johannesxxiiiiparochie.nl
Bankrekening NL77 RABO 0152 0047 50
Eucharistieviering zondag 10.00 uur

Zingen con brio

Even een korte terugblik. Uit heel schaarse oude berichten blijkt dat dat er zeker al sinds 1861 een groep mannen bij bepaalde gelegenheden de kerkzang in Berkel verzorgde. De gegevens over het koor worden iets frequenter maar blijven schaars tot Lambert van Roosmalen (door jong en oud zeer gewaardeerd en hooggeacht en door iedereen 'Mister' van Roosmalen genoemd en ook zo aangesproken) benoemd wordt tot 'Hoofd der School' aan de Sint Willibrordusschool. Het koor kwam in die tijd tot echte bloei. Toen Jan Smits in 1964 (6 jaar nadat Van Roosmalen naar Tilburg was vertrokken) de

Het Willebrorduskoor repeteert elke dinsdagavond in de parochiezaal. We zingen onder andere meerdere vierstemmige missen, motetten van Gounod, Mendelssohn, Mozart, Vivaldi, Elgar, en uit de Russisch-Orthodoxe kerk bijvoorbeeld Korsakov en Bortnianski. Bel gerust met dirigent Peter van Aerts 013-5284940 / 06-27325185, Theo Vugts 013-5335339 / 06-53321226 of voorzitter Frans van Breugel.